

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Dopravní společnost Zlín-Otrokovice, s.r.o.**, se sídlem Zlín, Podvesná XVII/3833, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 9126/12-1700-702696,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 9126/12-1700-702696, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.150 Kč, k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 9126/12-1700-702696, kterým (původní) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu ve Zlíně (dále jen „správce daně“), ze dne 26.1.2012, č. 23/2012, č.j. 18258/12/303982704090, kterým byl žalobci vyměřen odvod podle § 44a odst. 3 písm. a), § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 9 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve výši 60.295.000 Kč a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Působnost orgánu rozhodujícího o žalobcově odvolání přešla v průběhu řízení před zdejším soudem s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), stalo žalovaným.

I. Podstata věci

Ministerstvo pro místní rozvoj dne 1.2.2005 pod č.j. 500/2005-34 vydalo podle § 14 zákona č. 218/2000 Sb. a nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 rozhodnutí o účasti státního rozpočtu a strukturálních fondů EU na financování projektu žalobce „Modernizace a rozvoj MHD ve Zlíně a Otrokovicích využitím specifického vozového parku“ (ev.č. projektu 21711A6015). Jeho nedílnou součástí je smlouva o financování projektu Společného regionálního operačního programu z 15.4.2005. Dále Ministerstvo pro místní rozvoj dne 19.4.2006 pod č.j. 500/2005-34 vydalo podle § 7 vyhlášky č. 40/2001 Sb. a nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 rozhodnutí o účasti státního rozpočtu a strukturálních fondů EU na financování projektu žalobce „Modernizace a rozvoj MHD ve Zlíně a Otrokovicích využitím specifického vozového parku“ (ev.č. projektu 21711A6015). Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je smlouva o financování akce (projektu), přičemž z rozhodnutí vyplývá, že projektové parametry (monitorovací ukazatele) akce jsou vyjádřeny rozdílovou hodnotou jako rozdíl mezi cílovou hodnotou a počátečním stavem. Rozhodnutími a smlouvou o financování projektu ve znění dodatků byly dány podmínky a ukazatele, jejichž splnění kontroloval správce daně.

Kontrolou bylo prokázáno, že nedošlo k naplnění ukazatele počtu přepravovaných osob v době po realizaci projektu dle údajů v závěrečné zprávě ze dne 5.6.2006, a ani později za celou dobu udržitelnosti projektu (tj. do 30.4.2010), naopak počet přepravovaných osob se ve sledovaném období snížil. Dalším porušením rozpočtové kázně bylo pozdní odevzdání (o 10 dnů) čtvrté (monitorovací) zprávy o zajištění udržitelnosti projektu, která byla odeslána prostřednictvím pošty dne 27.5.2010. Dne 27.12.2010 bylo správci daně a poskytovateli dotace doručeno elektronické podání žalobce, ve kterém byly opraveny čtyři monitorovací zprávy, včetně závěrečné. Monitorovací ukazatel by zpracován žalobcem dle jiného způsobu výpočtu.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že ke stanovení daně došlo výlučně na základě výsledku daňové kontroly. Zpráva o výsledku kontroly č.j. 246417/10 byla příjemcem dotace projednána, převzata a podepsána dne 22.11.2011. Žalovaný uvedl, že projektové parametry (monitorovací ukazatele) byly navrženy samotným příjemcem dotace, tedy osobou, která znala dopodrobna místní podmínky a se znalostí věci navrhla předpokládaný nárůst počtu cestujících. Žalovaný neshledal důvodnými odvolací námitky (v podstatném rozsahu shodné s námitkami žalobními, *pozn. soudu*) a zdůraznil, že smlouva o financování upřesňovala podmínky rozhodnutí s povahou veřejnoprávní.

Podstata argumentace žalovaného k odvolací námitce nenaplnění ukazatele z důvodu chybné metodiky výpočtu spočívá v tom, že žalobce sám používal určitý způsob výpočtu tohoto ukazatele, poprvé byl uveden ve studii proveditelnosti z července 2004. Poskytovatel dotace převzal takto navržený ukazatel do monitorovacích ukazatelů projektu. Po celou dobu projektu žalobce daný způsob výpočtu používal, vyčísloval záporné hodnoty a situaci neřešil. Podle § 7 odst. 6 vyhlášky č. 40/2001 Sb., o účasti státního rozpočtu na financování programů reprodukce majetku (dále jen „vyhláška č. 40/2001 Sb.“), byl žalobce povinen neprodleně informovat správce projektu o tom, že není schopen zabezpečit realizaci akce. V závěrečné monitorovací zprávě ze dne 5.6.2006 je vyhodnocení tohoto ukazatele k ukončení realizace projektu vyjádřeno minusovou číselnou hodnotou (-0,52%). Žalovaný poukázal na to, že pokud po zahájení kontroly nechal žalobce vypracovat novou, technicky splnitelnou metodiku, jedná se pouze o informaci bez dopadu na kontrolní činnost. Tato metodika neprošla řízením pro poskytnutí dotace, není součástí rozhodnutí. Měnit podmínky, podle kterých byla dotace poskytnuta, žalovaný odmítl.

Žalovaný odmítl důkazní návrhy žalobce a neztotožnil se s názorem, že správce daně byl povinen zabývat se i společenskou škodlivostí jednání žalobce s tím, že odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí uloženou ve správním řízení za spáchaný správní delikt, nýbrž je výsledkem daňového řízení.

Tento závěr nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce v podané žalobě předně poukazuje na to, že správce daně se nevypořádal s námitkami a procesními návrhy žalobce v průběhu daňového řízení. Podmínky pro aplikaci § 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), tedy možnost pouhého odkazu v rozhodnutí správce daně na zprávu o daňové kontrole a na protokol o ústním jednání ze dne 25.1.2012 nebyly dle žalobce naplněny. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal nepřezkoumatelným způsobem, a to pouhou negací na str. 2 žalobou napadeného rozhodnutí. Správce daně i žalovaný se dále nepřezkoumatelným způsobem vyjádřili k námitce rozporu postupu správce daně s Národní strategií vlády ČR proti podvodným jednáním poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy ES (dále jen „Národní strategie“).

Žalovaný měl přihlédnout k absolutní neplatnosti smlouvy o čerpání dotace, která byla podle žalobce jako soukromoprávní smlouva uzavřena v právním omylu, k důvodům absolutní neplatnosti smlouvy o čerpání dotace žalobce podrobně argumentuje. Skutkový stav byl dle žalobce nejen nedostatečně zjištěn, ale i nesprávně určen časový okamžik, ke kterému měl být zjišťován. Dle žalobce jím měl být okamžik ke dni rozhodování správního orgánu, v souladu s metodikou Ministerstva financí o finančních tocích (dále jen „Metodika“) a rozsudkem „Krajského soudu v Ústí nad Labem sp.zn. Ca 86/2005“. Absentují i právní úvahy správce daně. Závěr správce daně a žalovaného o platnosti smlouvy o poskytnutí dotace je nesprávný a v rozporu s Národní strategií, kterou navrhuje jako důkaz k provedení při jednání soudu.

Smlouvou veřejnoprávní předmětná smlouva být nemůže, neboť žádná právní norma jí charakter veřejnoprávní smlouvy nepřiznává. Soukromoprávní smlouva nemůže založit veřejnoprávní následek v podobě odvodu za rozpočtovou nekázeň. Zákon o rozpočtových pravidlech neobsahoval výslovné zákonné zmocnění k veřejnoprávním smluvním ujednáním, proto je předmětná smlouva, která simuluje smlouvu veřejnoprávní, neplatná. Na straně státu k jejímu uzavření chybělo zákonné zmocnění. Závěry žalovaného jsou pro svoji stručnost k této otázce nepřezkoumatelné. Žalobce v této souvislosti navrhuje jako důkaz usnesení vlády č.601 ze dne 18.6.2003 a č.1266 ze dne 17.12.2003

Rozpočtová nekázeň musí existovat v době rozhodování správního orgánu a nikoli v minulosti a skutkový i právní stav k době rozhodování správce daně nebyl dostatečně zjištěn. Nesprávným a neodůvodněným názorem je dle žalobce také závěr správce daně a žalovaného, že se v daném případě nejedná o sankční řízení; nejedná se totiž ani o řízení o vyměření daně, postup podle daňových předpisů je totiž jen volbou procesní normy.

Žalobce dále zpochybňuje platnost dodatků č.1 a č. 2 Smlouvy o financování projektu ze dne 15.4.2005, neboť neodpovídají požadavkům Metodiky finančních toků a kontroly strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programové období 2004-2006. Byly totiž uzavřeny k tíži příjemce dotace, kdy se z původních nezávazných ukazatelů, jejichž porušení bylo zjištěno, staly ukazatele hlavní. *(zde bych asi navrhovala dokazovat dodatky, z čeho dovozuje, že se ukazatel takto změnil...já to v nich neobjevila...nebo se ho zeptat...)*

Pokud by se ukázalo, že dodatky jsou neplatné, předmětné ukazatele by bylo nutno kvalifikovat jako orientační a jejich případné neplnění by nemohlo založit porušení rozpočtové kázně. S odvolací námitkou tohoto obsahu se žalovaný nevypořádal. Žalobce v této souvislosti navrhuje provedení důkazu soudem při jednání a to Příručkou MF pro příjemce dotace pro I. kolo, Metodikou finančních toků a kontroly strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programovací období 2004-2006 ve znění jednotlivých novel.

Žalobce dále podrobně argumentoval k porušení monitorovacího ukazatele nárůstu počtu cestujících o 0,01% a metodice jejího výpočtu, jejíž stanovení bylo

ponecháno na uvážení příjemce, tedy na žalobci, a nebyl stanoven termín, kdy má být ukazatele dosaženo. Zejména žalobce poukázal na skutečnost, že monitorovací ukazatel byl stanoven absurdním způsobem, když ukazatel počtu všech přepravovaných osob všemi dopravními prostředky ve Zlíně, Otrokovicích a přilehlé obci na všech linkách nemohl žalobce vůbec ovlivnit. Navíc za situace státní podpory soukromých motorových vozidel a železniční dopravy má počet přepravovaných osob klesající trend. Proto se má dle žalobce jednat o ukazatel pouze ve směru k počtu cestujících prostřednictvím trolejbusů, na jejichž zakoupení byla předmětná dotace určena a na linkách, kde byly tyto trolejbusy nasazeny a kde došlo k využití jejich specifických vlastností. Proto žalobce opětovně přepočítal ukazatel a přistoupil k jeho opravě a aktualizaci. Pokud byl způsob výpočtu ponechán na vůli žalobce, nelze mu klást k tíži jiný způsob výpočtu založený na vstupních ukazatelích, které nemůže ovlivnit. Nejen metodika nového výpočtu, ale ani původní metodika, kterou si žalobce sám, jak později zjistil, nesprávně zvolil, neprošla jakýmkoliv řízením, žádnou úřední aprobací. K metodice výpočtu monitorovacího ukazatele si žalobce nechal zpracovat i dopravně inženýrský posudek, jehož obsah podrobně rozvedl. Z posudku mimo jiné vyplynulo, že se jedná o natolik odbornou otázku, že k jejímu posouzení nemá žalovaný potřebné odborné znalosti. Žalovaný a správce daně přitom důkaz odborným posudkem odmítli. Proto žalobce navrhuje, aby soud jako důkaz předmětný posudek provedl. Stejně tak navrhuje jako důkaz opravenou závěrečnou zprávu projektu a monitorující zprávy a znalecký posudek soudního znalce z oboru dopravního inženýrství.

Argumentace žalovaného k otázce monitorovacího ukazatele je nepřezkoumatelná, představuje pouhou negaci a převzetí závěrů poskytovatele. Přitom poskytovatel daný ukazatel u jiných žadatelů o srovnatelný typ dotace nepožadoval a ve svém podání zaslaném správci doporučilo dané pochybení nesankcionovat. Správce daně a žalovaný neuvedli důvod pro uložení sankce a nehodnotili společenskou škodlivost. S tímto rozporem v hodnocení jednání žalobce se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal.

Žalobce dále podrobně argumentoval k podání monitorovací zprávy, která byla zaslána se zpožděním. Povinnost zaslat monitorovací zprávu není ukazatelem či podmínkou stanovenou ve vrchnostenské části dotačního titulu, je pouze odchylkou od smlouvy a její nesplnění nemůže být pojmově podřazeno pod porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 3 písm. e) zákona o porušení rozpočtové kázně. Dané porušení hodnotil žalovaný způsobem, který lze charakterizovat jako přepjatý formalismus, když potvrdil sankci ve výši celé poskytnuté dotace se zvýšením o 100% penále v prodlení. Za nepatrné a zcela nepodstatné porušení soukromoprávní smlouvy žalovaný potvrdil sankci ve výši dvojnásobku poskytnuté dotace.

Žalobce dále poukazuje na postupy Ministerstva pro místní rozvoj při oznámení porušení rozpočtové kázně, při přerazování projektů, a v této souvislosti odkazuje na informace Nejvyššího kontrolního úřadu (dále jen „NKÚ“). Přitom Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) při kontrole projektu

shledal, že žalobce čerpal prostředky správným způsobem. S ohledem na to, že správce daně a žalovaný odmítli jeho důkazní návrhy, žalobce navrhuje, aby soud u jednání dokazoval informací NKÚ z kontrolní akce 09/12, 07/23, 09/26, 07/12, rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj o vyjmutí projektů ze spolufinancování z prostředků EU ze dne 15.9.2009, a spisem ÚOHS o kontrole čerpání projektu. Pochybení Ministerstva pro místní rozvoj při stanovení ukazatele pak správce daně a žalovaný nijak nezohlednili. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 37 odst. 1 písm. c) nařízení rady (ES) č. 1083/2006. Žalobce dále jako důkaz navrhl výslech ředitelky odboru ministerstva pro místní rozvoj, nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, nařízením Komise (ES) č. 438/2001, nařízením Rady (ES) č. 1260/1999, nařízením Rady (ES) č. 1083/2006. Poskytovatel jednoznačně porušil předpisy EU, když nestanovil jednoznačné monitorovací indikátory, aby bylo možno průběžně a následně sledovat a hodnotit, což vyplývá ze závěrů NKÚ. Tuto povinnost nelze přenášet na příjemce dotace. NKÚ v žalobcem citovaných zprávách konstatoval řadu porušení úkolů na úseku čerpání dotací z prostředků EU, mimo jiné i při stanovení metodik, což ovlivnilo kvalitu dat a účinnost centrálního monitoringu. Naopak žalobce se s ohledem na závěry ÚOHS a auditní mise Evropské komise žádného pochybení nedopustil. Z těchto závěrů pak měl žalovaný vycházet a zohlednit je, nicméně tak neučinil.

Žalovaný se dle žalobce dále nesprávně a nepřezkoumatelným způsobem vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám a nezákonným způsobem vyměřil odvod v maximální výši dotace za situace, kdy sám konstatoval, že dotace byla využita zcela a výhradně v souladu s dotačním titulem.

Žalobce setrval na své argumentaci i v podané replice a dovolával se zejména práva na spravedlivý proces. Rovněž odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu a nálezy Ústavního soudu. Z uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správce daně vydaného v prvním stupni. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudy.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech, který upravuje pravomoc finančních úřadů ke správě odvodů za porušení rozpočtové kázně podle daňového řádu. Dále uvádí, že postup, kdy správce daně v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na zprávu o výsledku daňové kontroly a protokol o ústním jednání, je v souladu s § 147 odst. 4 daňového řádu. Správce daně se též dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, jak dokazuje obsah protokolů o ústním jednání.

Žalobcem citovaná Národní strategie a usnesení vlády nejsou obecně závaznými právními předpisy, kterými se správce daně při kontrole řídí, a především nemění podmínky čerpání dotace stanovené poskytovatelem. Žalobce podepsal smlouvu o financování projektu ze dne 15.4.2004 a zavázal se ji plnit. Žalobce zcela pomíjí, že smlouva o financování upřesňovala podmínky rozhodnutí

s povahou veřejnoprávní a byla jeho nedílnou součástí. Žalobce porušil obojí, jak rozhodnutí, tak smlouvu. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Afs 7/2006, nelze v něm najít důvod k neplatnosti smlouvy nebo podmínek plnění. Žádný z dokumentů, který žalobce navrhuje k důkazu, neupravuje postup finančních orgánů při kontrole, ani nemění podmínky, ze kterých byly prostředky ze státního rozpočtu poskytnuty. Správce daně provádí kontrolu samostatně a není vázán zdůvodněním poskytovatele. Na základě vlastních zjištění a závěrů konstatuje porušení rozpočtové kázně. V daném typu řízení nejde o řízení o správním deliktu. Žalobce věděl o podmínce nárůstu cestujících a zavázal se ji plnit. Monitorovací ukazatel byl jak v prvním rozhodnutí ze dne 1.2.2005, tak ve druhém (obě pod č.j. 500/2005-34), stanoven v hodnotě 0,01% a tento ukazatel nebyl splněn. Žalobce sám používal určitý způsob výpočtu tohoto ukazatele, poprvé byl uveden ve studii proveditelnosti z července 2004. Ministerstvo pro místní rozvoj, jako poskytovatel, tento ukazatel převzalo do monitorovacích ukazatelů. Po celou dobu projektu žalobce způsob výpočtu používal a vyčísloval záporné hodnoty a situaci neřešil. Druhé rozhodnutí ze dne 19.4.2006 o dotaci má v hlavičce odkaz na vyhlášku č. 40/2001 Sb., která v § 7 odst. 6 stanoví, že pokud účastník programu zjistí, že není schopen zabezpečit realizaci akce v souladu s obsahem rozhodnutí podle odstavce 5, neprodleně o tomto zjištění informuje správce programu a současně předloží návrh na změnu rozhodnutí. Správce programu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení žádosti provede změnu rozhodnutí nebo žádost zamítne.

Žalobce tak však neučinil. V závěrečné monitorovací zprávě ze dne 5.6.2006 je vyhodnocení u tohoto ukazatele vyjádřeno minusovou číselnou hodnotou - 0,52%. V době udržitelnosti projektu žalobce vyhodnocoval u všech monitorovacích zpráv za období od 1.5.2006 do 30.4.2010 ukazatel v minusové hodnotě plnění. Až po zahájení kontroly finančním úřadem a označení neplnění monitorovacího ukazatele jako porušení rozpočtové kázně začal žalobce daný ukazatel přepočítávat jiným způsobem. Nová metodika, vypracovaná až po zahájení kontroly, je tak pouze informací, která nemá pro vlastní kontrolní činnost význam. V této souvislosti dle žalovaného vyvstává otázka, proč žalobce zvolil právě z jeho pohledu nesprávný výpočet, když způsob výpočtu byl ponechán na jeho uvážení a nepřistoupil k jeho opravě dříve, i když ze záporných hodnot předmětného ukazatele musel vědět, že je chybný. Žalovaný tak trvá na tom, že žalobce mohl požádat v průběhu čerpání dotace o změnu výpočtu nebo změnu rozhodnutí, avšak neučinil tak. Tvrzená nejasnost a neurčitost ukazatele měla být řešena s poskytovatelem dříve, než poté, kdy bylo konstatováno nedodržení podmínek čerpání dotace správcem daně.

K námitce týkající nastavení nerovných podmínek dotace v různých kolech žalovaný konstatuje, že správce daně není pověřen kontrolou poskytovatele dotace, ale jejího příjemce. Správce daně postupuje nestranně a není vázán stanovisky či doporučeními poskytovatele. Jestliže zákon o rozpočtových pravidlech jednoznačně stanoví, že porušení závazných podmínek rozhodnutí o poskytnutí dotace je porušením rozpočtové kázně, nemůže mít kontrolní orgán pravomoc dle svého uvážení některá porušení tolerovat a jiná trestat.

K opožděnému odevzdání monitorovací zprávy žalovaný uvádí, že zdůvodnění žalobce, že poskytovatel požadoval nelogicky odevzdání monitorovací zprávy o 15 dní dříve, než tomu bylo obvyklé při předchozích monitorovacích zprávách, je pro žalovaného zcela nepodstatné. Termín pro předložení monitorovací zprávy byl součástí podmínek poskytnutí dotace, došlo tedy prokazatelně k porušení podmínek. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž se vyčerpávajícím způsobem zabýval odkazy žalobce na judikaturu.

K otázce posouzení časového okamžiku porušení rozpočtové kázně, žalovaný uvádí, že v případě žalobce nedošlo v průběhu realizace akce ke změně podmínek poskytnutí dotace (monitorovacího ukazatele přepravovaných osob), proto žalovaný vycházel při kontrole z podmínek poskytnutí dotace tak, jak byly žalobcem podpisem smlouvy a přijetím dotace, odsouhlaseny. Tento postup je z hlediska zákona a judikatury zcela legitimní.

Žalovaný dále informoval soud o tom, že Generálním finančním ředitelstvím bylo dne 15.2.2013 částečně vyhověno žádosti žalobce a z celkové částky odvodu byla prominuta částka 40.196.167 Kč a z celkové částky penále částka 53.267.246 Kč.

Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě, dle § 75 odst. 2 s.ř.s.

Při přezkoumání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (původního žalovaného) v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Žalovaným avizované částečné prominutí vyměřeného odvodu je proto z hlediska soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní a nemá vliv na předmět přezkumu v nyní projednávané věci.

Z obsahu listin, obsažených ve správním spise – DSF Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj o účasti státního rozpočtu a strukturálních fondů EU na financování akce účastníka (žalobce) programu 21711A Společný regionální operační program ze dne 1.2.2005, č.j. 500/2005-34 (dále jen „Rozhodnutí“), Smlouvy ze dne 15.4.2005 o financování projektu Společného regionálního operačního programu uzavřené mezi Českou republikou a žalobcem (dále jen „Smlouva“), která vychází z Rozhodnutí, je jeho přílohou a nedílnou součástí a dodatek č. 1 a dodatku č. 2 ke Smlouvě - je nepochybné, že žalobce čerpal dotaci z veřejných zdrojů na akci „Modernizace a rozvoj MHD ve Zlíně a Otrokovicích

využitím specifického vozového parku“. Datum ukončení realizace akce bylo 30.4.2006, žalobce nakoupil 8 kusů specifických dopravních prostředků. Na účet pro projekt byla zaslána dotace po ukončení jednotlivých etap dne 23.3.2006 ve výši 45.337.432 Kč a dne 19.7.2006 ve výši 14.917.568 Kč, celkem tedy 60.295.000 Kč. Součástí správního spisu je dále Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15.9.2009, č.j. 29 012/2009-26, o vyjmutí projektů ze spolufinancování z prostředků z rozpočtu EU s tím, že dofinancování vyjmutých projektů bude provedeno z národních zdrojů.

Podle § 14 odst. 3 písm. g) zákona o rozpočtových pravidlech o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci rozhoduje poskytovatel na základě žádosti příjemce. Vyhoví-li poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, vydá písemné rozhodnutí, které obsahuje případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit.

V dané věci se podle zdejšího soudu bezpochyby jedná o veřejnoprávní vztah. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je poskytování dotací z veřejných rozpočtů činností spadající do oblasti veřejné správy, konkrétně do oblasti veřejných financí (viz rozsudky ze dne 19. 8. 2010, č. j. 2 As 52/2010 – 59, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 As 22/2011 - 64, publ. pod č. 2343/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 7 As 173/2012 – 44, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Rozhodující pro charakter určitého vztahu jako veřejnoprávního je jeho obsah. Tím musí být založení, změna nebo zrušení práv a povinností v oblasti veřejného práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č.j. 7 Afs 98/2013-22, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodnutím a Smlouvou, jako jeho nedílnou součástí, byla založena práva a povinnosti v oblasti veřejného práva a právní vztah vzniklý poskytnutím dotace je tak veřejnoprávním vztahem. Žalobce proto nemůže být úspěšný s námitkou dovolávající se soukromoprávního charakteru smlouvy a její absolutní neplatnosti.

Charakter právního rámce poskytnutí dotace instruktivně osvětluje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.7.2005 ve věci sp. zn. 2 Afs 58/2005, dostupném na www.nssoud.cz, když akcentuje, že „...příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protivahou tohoto dobrodiní není – jako je tomu ve vztazích občanskoprávních, či obecněji soukromoprávních – jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána. Pokud tedy (...příjemce..., pozn. zdejšího soudu) přijal dotaci a pokud se podařilo ... prokázat, že (...příjemce..., pozn. zdejšího soudu) byl seznámen s podmínkami poskytnutí dotace, pak byl (...příjemce..., pozn. zdejšího soudu) těmito Podmínkami vázán v té podobě, v jaké s nimi byl seznámen.“.

Tento názor není nikterak překvapivým, neboť právní závěr, podle něhož na rozdíl od vztahů občanskoprávních (tedy soukromoprávních, jak jeho existenci nesprávně argumentuje žalobce), kde jsou si jejich účastníci v zásadě rovni, při poskytování dotace dochází fakticky ke stanovení souboru podmínek poskytnutí dotace poskytovatelem a veškerá volnost příjemce spočívá v možnosti tyto

podmínky akceptovat či odmítnout, a tedy soukromoprávní prvek vzájemného vztahu poskytovatele a příjemce dotace tu splněn není, plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2008, č.j. 2 Afs 49/2007 – 96, dostupného na www.nssoud.cz, i z usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 5. 2008, č.j. Konf 31/2007-82, publ. pod č. 1675/2008 Sb. NSS.

Posouzení charakteru vztahu mezi žalobcem a poskytovatelem dotace je otázkou právní, kterou je soud oprávněn posoudit sám. Nejedná se o otázku skutkovou, ke které by bylo třeba provádět dokazování. Proto soud dospěl k závěru, že není důvod dokazovat listinami, které žalobce navrhuje k prokázání soukromoprávního charakteru smlouvy a její případné neplatnosti (Národní strategii a usnesením vlády č.601 ze dne 18.6.2003 a ze dne 17.12.2003 č.1266), stejně tak soud s ohledem na zásadu *iura novit curia* neshledává důvod k dokazování judikaturou.

Soud se dále zabýval žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, resp. správce daně, z toho důvodu, že se nezabýval námitkami žalobce. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz). Obsah odvolacích námitek korespondoval s obsahem žalobních námitek a s nimi se podle soudu žalovaný vyslovenými právními názory dostatečně vypořádal a stejně tak odůvodnil neprovedení důkazů navrhovaných žalobcem. Otázkou zůstává správnost vyslovených právních závěrů žalovaného.

Skutková zjištění, že poskytovateli podal monitorovací zprávu nikoli v řádném termínu dne 17.5.2010, nýbrž dne 27.5.2010, a dále že ke dni 30.4.2006 (ukončení realizace) vykázal u monitorovacího ukazatele „zvýšení osob přepravených veřejnou dopravou“ minusovou hodnotu, ač hodnota monitorovacího ukazatele byla Rozhodnutím stanovena na „0,01%“ (počet cestujících se tedy měl zvýšit), žalobce nezpochybňuje. Soud k tomu doplňuje, že u jednání bylo upřesněno, že rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 19.4.2006 bylo u tohoto ukazatele stanoveno, že musí činit minimálně 0,01%. Význam tohoto ukazatele z hlediska jeho závažnosti se však neměnil.

Žalobce ovšem argumentuje k subjektivní stránce svého jednání a k nesprávnému stanovení samotného ukazatele.

Soud v této souvislosti nemůže přisvědčit námitce, že správce daně a žalovaný nesprávně vymezili jednání žalobce z hlediska jeho časového rozsahu. Soud této námitce rozumí tak, že správce daně a žalovaný měli vzít v úvahu i opravenou monitorovací zprávu s přepočítaným ukazatelem, tudíž, že v době daňové kontroly, která byla zahájena dne 15.11.2010, již nebyl žalobce v

„rozpočtové nekázní“. Na takovou logiku výkladu oprávnění ke kontrole plnění podmínek čerpání dotací soud nemůže přistoupit. To, že následně (až po dokončení projektu, odevzdání závěrečné monitorovací zprávy a po zahájení daňové kontroly) žalobce dospěl k závěru, že při rozhodování o poskytnutí dotace byly ukazatel i metodika výpočtu nesprávně stanoveny, znamená, že argumentuje k okolnostem, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posuzování tvorby podmínek čerpání dotace a jejich dodržení. V této souvislosti soud neshledal důvod pro dokazování Metodikou. Ostatně o skutkové otázky není mezi účastníky řízení sporu - ani ze žalobní argumentace, ani z vyjádření při jednání soudu nevyplynulo, co konkrétního ke skutkovým otázkám v nyní projednávané věci by mělo z Metodiky vyplynout.

Namítal-li dále žalobce změnu „závažnosti“ podmínek pro čerpání dotace v průběhu realizace projektu a navrhl-li k tomu provedení důkazu Příručkou MF pro příjemce dotace pro I. kolo, Metodikou finančních toků a kontroly strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programovací období 2004-2006 ve znění jednotlivých novel, žalovaný pak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zdůraznil, že v případě žalobce po celou dobu nedošlo ke změně monitorovacího ukazatele počtu přepravených osob, a proto je provedení důkazu ke změně podmínek poskytnutí dotace bezpředmětné. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, neboť z dodatku č. 1 ze dne 12.9.2005 vyplynulo, že byla prodloužena doba realizace projektu (akce) a změněn postup čerpání dotace, a dodatkem č. 2. ze dne 19.4.2006 byla opět změněna doba projektu z 31.8.2006 na 30.4.2006. Je tedy zjevné, že změny provedené dodatkem č. 1 a 2. se nikterak netýkají jednání, v němž žalovaný spatřoval porušení rozpočtové kázně, nesouvisí se stanovením ukazatele počtu přepravovaných osob. U tohoto ukazatele byla od počátku stanovena hodnota 0,01% s upřesněním ze dne 19.4.2006, že se jedná o minimální hranici. Závažnost případného nedodržení tohoto ukazatele nebyla poskytovatelem v podmínkách projektu nijak upravena. Žalovaný se tedy s námitkami týkajícími se předmětných dodatků a důkazním návrhem žalobce vypořádal správně a korektně (na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí), a není proto důvodná žalobní námitka, že se žalovaný odvolací námitkou tohoto obsahu nezabýval.

Vzhledem k tomu, že se dodatky č. 1 a 2 Smlouvy předmětného ukazatele netýkaly, není nutno provádět důkaz výsledkem paní Lumíry Kafkové. Soud ze stejného důvodu shledává bezpředmětným dokazování Příručkou MF pro příjemce dotace pro I. kolo, Metodikou finančních toků a kontroly strukturálních fondů a Fondu soudržnosti pro programovací období 2004-2006 ve znění jednotlivých novel. Ostatně na těchto návrzích, původně uplatněných v žalobě, již žalobce u jednání soudu netrval.

Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 1.11.2011, č.j. 246417/10/303980704090, vyplynulo, že žalobce podle správce daně porušil § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Správce daně na str. 23 zprávy o daňové kontrole konstatoval, že porušení byla způsobena neúmyslným jednáním a nešlo o dotační podvod, účel dotace pořízení vozidel byl naplněn. Dále na str. 24 uvedl, že ve Smlouvě nejsou poskytovatelem vyčleněny méně a více závažné podmínky, jak umožňuje § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech. Z tohoto

důvodu správce daně nemohl sám posoudit závažnost porušení rozpočtové kázně. Správce daně podle jeho názoru nemůže jednat nad rámec Rozhodnutí, Smlouvy a zákonných předpisů. V případě, že poskytovatel nevyčlení méně závažné podmínky, má se za to, že odvod za porušení rozpočtové kázně činí částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, dle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel. Soud v této souvislosti poznamenává, že správce daně nepostupoval nezákonným způsobem, pokud v odůvodnění platebního výměru na citovanou zprávu odkázal, neboť mu to umožňuje § 147 odst. 4 daňového řádu, podle kterého dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností. Tak tomu bylo i v nyní projednávaném případě.

Žalovaný pak zaujal právní názor, že správce daně nebyl povinen zabývat se i společenskou škodlivostí jednání žalobce a proporcionality odvodu ve vztahu k rozsahu porušení rozpočtové kázně a z tohoto důvodu byly odmítnuty některé důkazní návrhy žalobce. Dále žalovaný uvedl, že není vázán zdůvodněním podnětu poskytovatele a na základě vlastního posouzení konstatuje porušení rozpočtové kázně. Podle žalovaného správce daně kontroluje stanovené podmínky poskytovatele a nemá žádné právo posuzovat je jako formální, nebo méně formální, pokud tak neučiní poskytovatel. Pokud poskytovatel v souladu s § 14 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech neoznačí podmínku jako méně závažnou, správce daně nemá právo ji takto upravovat, a tím upravovat odvod dotačních prostředků.

Soud však dospěl k závěru, že tento názor žalovaného je nesprávný. V jeho důsledku pak v žalobou napadeném rozhodnutí z důvodu nesprávného právního názoru žalovaný nedostál povinnosti dostatečně odůvodnit rozsah porušení rozpočtové kázně a tomu odpovídající výši odvodu.

Podle § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají územní finanční orgány podle zvláštního právního předpisu. Odvod a penále lze vyměřit do deseti let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

Podle § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h).

Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech je neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné

peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech činí odvod za porušení rozpočtové kázně v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Podle soudu je při stanovení výše odvodu nutné zohlednit, že část peněžních prostředků byla čerpána v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami, a rozlišovat mezi oprávněně a neoprávněně čerpanými peněžními prostředky. Oprávněně čerpané prostředky pak jsou vlastnictvím žalobce.

Posouzení rozsahu porušení rozpočtové kázně se podle názoru zdejšího soudu nemůže správce daně vyhnout ani poukazem na možnost poskytovatele při tvorbě podmínek nebo v průběhu realizace projektu stanovit, které porušení podmínek má být kvalifikováno jako méně závažné. Tato možnost vyplývala pro daný projekt ze zákona o rozpočtových pravidlech.

Podle § 14 odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech (ve znění ke dni vydání Rozhodnutí, které předpokládalo financování z prostředků rozpočtu EU), v rozhodnutí o dotaci, jejíž součástí jsou peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu kryté z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. b) a d)] nebo peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie [§ 44 odst. 2 písm. f)] (dále jen "dotace obsahující prostředky od Evropské unie"), může poskytovatel stanovit, že nesplnění podmínek podle odstavce 3 písm. g) nebo některých z nich bude postiženo odvodem za porušení rozpočtové kázně nižším, než kolik činí celková částka dotace. Může též stanovit, že takovýmto nižším odvodem budou postižena méně závažná nesplnění podmínek podle odstavce 3 písm. g) nebo některých z nich. V tom případě stanoví, která to jsou. Při postupu podle tohoto odstavce poskytovatel v rozhodnutí o dotaci vždy stanoví u všech jednotlivých podmínek, jejichž nesplnění bude postiženo nižším odvodem, a u všech jednotlivých méně závažných nesplnění v rozhodnutí uvedených, kolik procent z celkové částky dotace bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit. Podle tohoto odstavce poskytovatel postupuje, umožňuje-li to právo Evropských společenství.

Z právní úpravy odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zdejšího soudu vyplývá, že se jedná o odvod za porušení právní povinnosti; proto musí stanovení odvodu v konkrétní výši jako následek porušení právní povinnosti splňovat základní zásadu proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv, a to bez ohledu na to, že poskytovatel nestanovil, které porušení rozpočtové kázně má být postiženo jako méně závažné. Tomuto požadavku odpovídá právě dikce § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech – správné stanovení odvodu proto musí obsahovat posouzení rozsahu porušení rozpočtové kázně. Zásada proporcionality odvodu ve vztahu k rozsahu porušení rozpočtové kázně tak vyplývá přímo z citovaného § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech.

Odkazoval-li žalovaný na to, že postupuje podle daňového řádu, pak jednou ze základních zásad stanovených daňovým řádem je, že daň (tedy i odvod ve smyslu daňovým řádem použité zkratky „daň“, která však slouží pro účely používání a aplikace textu daňového řádu a nelze z ní dovozovat materiální charakteristiku odvodu jako daně v materiálním smyslu, tedy legitimního opatření k fungování funkcí státu, která nemá sankční charakter) musí být stanovena ve správné výši. V nyní projednávané věci byl bez posouzení rozsahu porušení rozpočtové kázně vyměřen odvod v plné výši, tedy ve výši 60.295.000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného tedy znemožňuje soudu přezkoumat, zda byl odvod stanoven ve správné výši a z tohoto důvodu jako nezákonné neobstojí. Není zde tudíž prostor ani pro užití moderačního oprávnění soudu ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s., jak navrhoval žalobce u jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23, publ. pod č. 2672/2012 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Vyslovený závěr zdejšího soudu plně koresponduje se závěry recentní judikatury, nejnověji z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2014, č.j. 2 Afs 49/2013 – 34, dostupného na www.nssoud.cz., v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „...[z] rozpočtových pravidel přímo neplyne, že částkou, v jaké byla porušena rozpočtová pravidla, je třeba vždy rozumět celou poskytnutou dotaci. K závěru, že je třeba zkoumat finanční dopady konkrétního pochybení a brát v úvahu jeho závažnost, dospívá i stávající judikatura...Rozsudkem ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 - 45, zdejší soud řešil případ, kdy se příjemce dotace odchýlil od stanovených dotačních podmínek při poskytování záloh a vyslovil, že oporou pro odvod sankčního charakteru nemůže být pouze formální zjištění vystavení zálohových faktur, bez zkoumání faktického nakládání s prostředky. Rozsudkem ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 68, řešil Nejvyšší správní soud případ nejednoznačného vymezení podmínek dotace na zřízení společensky účelných pracovních míst a porušení podmínek jiným dnem nástupu pracovníků a nenahlášením změny adresy provozovny. Zde rovněž odmítl formalistický přístup nerespektující skutečný stav věci, konkrétně skutečné použití prostředků k financování podporovaného projektu a hodnotil závažnost porušení podmínek...V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 Afs 107/2008 - 100, zdejší soud posuzoval případ opožděného vrácení nevyčerpaných prostředků státního rozpočtu a vyslovil, že ze znění § 44 odst. 2 rozpočtových pravidel je zřejmý úmysl zákonodárce odvést při porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu odvod ve stejné výši, v jaké byla rozpočtová kázeň porušena, tedy i úmysl zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s dohodnutými či stanovenými podmínkami. Již v tomto rozsudku zdejší soud odlišil tento případ od rozsudku ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 Afs 70/2007 - 50, v němž byl naopak předepsán odvod v případě, kdy příjemce dotace porušoval ve značném rozsahu a po celou dobu čerpání dotace její podmínky a kde byl odvod v plné výši důvodný...Podobně je tomu i u rozsudků, na něž poukazuje stěžovatel. V rozsudku ze dne 19. 5. 2005, č. j. 2 Afs 8/2005 - 71, příjemce dotace nesplnil podmínku současného vynaložení vlastních prostředků. Zdejší soud tu sice vyslovil, že „(p)ovinnost příjemce dotace odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité prostředky podle ustanovení § 30

odst. 1 zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice, vychází ze zásady, že stát je oprávněn stanovit podmínky pro poskytování prostředků ze svého rozpočtu relativně tvrdě a přísně. I když pochybení příjemce dotace zjevně nemá negativní dopad na státní rozpočet, jedná se přesto o porušení rozpočtové kázně. K odstranění či zmenšení této tvrdosti slouží toliko postup podle ustanovení § 30 odst. 7 citovaného zákona.“ Z této obecné deklarace vychází stěžovatel; zcela přitom ovšem pomíjí, že v této věci byla výše odvodu změněna v odvolacím řízení z částky 24 999 489 Kč na 6 181 630 Kč - tedy sám odvolací orgán vážil konkrétní dopad porušení stanovených podmínek na výši odvodu. V rozsudku ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Afs 113/2007 - 63, byl řešen případ, kdy příjemce dotace již v době podpisu smlouvy o poskytnutí dotace věděl, že jím uzavřené předchozí dokumenty vylučovaly dodržení podmínek, což vedlo k odvodu v plné výši...Z uvedeného je zřejmé, že se judikatura zdejšího soudu v otázce výše odvodu neoprávněně čerpaných peněžních prostředků státního rozpočtu nerozchází, naopak že v každém konkrétním případě soud vážil, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či k odvodu odpovídajícímu konkrétnímu dílčímu pochybení. Z toho plyne, že závěr krajského soudu, který vytkl jako pochybení finančnímu ředitelství, že se nezabývalo závažností zjištěných pochybení, resp. že všechna automaticky považovalo za závažná a dopadající na celou dotaci, má oporu v konstantní judikatuře.“.

V. Závěr

S ohledem na to, že žalovaný zaujal nesprávný právní názor na nutnost odůvodnění konkrétní výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, absentují v žalobou napadeném rozhodnutí přezkoumatelné úvahy k odůvodnění výše odvodu. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), a bude se tedy znovu zabývat výší odvodu s tím, že posoudí rozsah porušení rozpočtové kázně žalobcem. Žalovaný kvalifikuje, jaké jednání příjemce dotace je porušením rozpočtové kázně jemu přiřitatelným v souvislosti s plněním ukazatele a bude se zabývat povahou a závažností odevzdání monitorovací zprávy o 10 dnů později. V této souvislosti bude vážit i okolnosti na straně poskytovatele dotace při schválení obecně stanoveného ukazatele zvýšení osob přepravených veřejnou dopravou. Posoudí také případný likvidační dopad odvodu v intencích judikatury správních soudů (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, sp. zn. 1 As 9/2008, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). S ohledem na vyslovený právní názor bude dále třeba, aby se v intencích tohoto názoru žalovaný znovu zabýval i návrhy žalobce na dokazování k této otázce. Soud však v této fázi řízení ponechává plně na žalovaném, zda dokazování k této otázce shledá účelným.

Soud *obiter dictum* považuje za vhodné k problematice udělování dotací zdůraznit, že je nutné vážit i míru odpovědnosti poskytovatele dotace za stanovení či přistoupení ke stanovení ukazatelů, které jsou zjevně závislé na vnějších

faktorech, např. na regulaci ze strany státu v oblastech, v nichž dochází k čerpání dotací. V těchto případech je nutno posoudit míru odpovědnosti příjemce dotace ve vztahu k nenaplnění takových ukazatelů a příjemci dotace přičítat pouze to, že nedostatečně a včas neupozornil poskytovatele dotace na takto nesprávně stanovený ukazatel. Pro soud je neakceptovatelná teze žalovaného, že poskytovatel dotace pouze „slepě“ přijímá podmínky projektu, které si stanoví uchazeč o dotaci.

V této fázi řízení nepovažuje zdejší soud za nezbytné zrušit i prvostupňové rozhodnutí správce daně. Tuto otázku nechť posoudí žalovaný v dalším řízení.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s rozhodováním o odkladném účinku, neboť ve věci žádosti o přiznání odkladného účinku nebyl žalobce úspěšný.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu (3.000 Kč) společně s náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2.100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění do 31.12.2012), tří úkonů po 3.100 Kč spočívajících v písemném podání ze dne 7.3.2013 k výzvě soudu, repliky a účasti na jednání u krajského soudu (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění), dále společně s pěti režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 3.150 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 21.150 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

V případě žalobcem požadované náhrady za cestu za klientem do Zlína na poradu a v této souvislosti za promeškaný čas, zdejší soud vycházel z obsahu soudního spisu, ve kterém není listinný podklad dokladující uskutečnění předmětné cesty (datum, čas, zápis z jednání s klientem apod.). Soud dále neuznal za úkon právní služby vyjádření ze dne 15.4.2013 k výzvě soudu k podání repliky a sdělení, zda žalobce souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, v němž žalobce též vyčíslil náklady řízení; nejedná se dle obsahu o písemné podání ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, a ani o úkon povahou a účelem mu nejbližší ve smyslu § 11 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. května 2014

David Raus
předseda senátu